

Sygn. akt IV CSK 410/16

POSTANOWIENIE

Dnia 26 stycznia 2017 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Grzegorz Misiurek

w sprawie z powództwa [...] Funduszu [...] w W.
przeciwko M. B.

o zapłatę,

na posiedzeniu niejawnym w Izbie Cywilnej

w dniu 26 stycznia 2017 r.,

na skutek skargi kasacyjnej pozwanego

od wyroku Sądu Apelacyjnego w [...]

z dnia 10 lutego 2016 r., sygn. akt I ACa [...],

odmawia przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania.

UZASADNIENIE

Zgodnie z art. 398⁹ § 1 k.p.c., Sąd Najwyższy przyjmuje skargę kasacyjną do rozpoznania, jeżeli w sprawie występuje istotne zagadnienie prawne, istnieje potrzeba wykładni przepisów prawnych budzących poważne wątpliwości lub wywołujących rozbieżności w orzecznictwie sądów, zachodzi nieważność postępowania lub skarga kasacyjna jest oczywiście uzasadniona.

Wniosek o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania skarżący oparł na przesłankach określonych w art. 398⁹ § 1 pkt 1 i 3 k.p.c. Przesłanki te nie zostały spełnione.

Przez istotne zagadnienie prawne, o którym mowa w art. 398⁹ § 1 pkt 1 k.p.c., należy rozumieć problem o charakterze prawnym, powstały na tle konkretnego przepisu prawa, mający charakter rzeczywisty w tym znaczeniu, że jego rozwiązanie stwarza realne i poważne trudności. Problem ten musi mieć charakter uniwersalny, przez co należy rozumieć, że jego rozwiązanie powinno służyć rozstrzygnięciu innych, podobnych spraw. Jednocześnie, chodzi o problem, którego wyjaśnienie byłoby konieczne dla rozstrzygnięcia danej sprawy, a więc pozostający w związku z podstawami skargi oraz z wiążącym Sąd Najwyższy, a ustalonym przez sąd drugiej instancji, stanem faktycznym sprawy (art. 398¹³ § 2 k.p.c.), i także w związku z podstawą prawną stanowiącą podstawę wydania zaskarżonego wyroku (por. postanowienia Sądu Najwyższego: z dnia 21 maja 2013 r., IV CSK 53/13 oraz z dnia 3 lutego 2012 r. II UK 271/11 - nie publ.). Konieczne jest przytoczenie argumentów prawnych, które prowadzą do rozbieżnych ocen. Skarżący powinien przy tym nie tylko wskazać przepis prawa (materialnego lub procesowego), którego dotyczy zagadnienie, ale także przedstawić pogłębioną argumentację prawną w celu wykazania, że zagadnienie jest istotne, a jego rozstrzygnięcie ma znaczenie dla merytorycznego rozstrzygnięcia w jego sprawie (por. m.in. postanowienia Sądu Najwyższego: z dnia 23 sierpnia 2007 r., I UK 134/07 oraz z dnia 9 lutego 2011 r., III SK 41/10 - nie publ.). Chodzi przy tym o zagadnienie nowe, którego wyjaśnienie przyczyni się do rozwoju jurysprudencji.

Skarżący podał, że w sprawie istnieje istotne zagadnienie prawne polegające na „błędnej wykładni art. 512 k.c. przez Sądy, w tym sądy obydwu instancji w przedmiotowej sprawie”.

Analiza skargi kasacyjnej wskazuje, że skarżący nie wykazał istnienia w sprawie przesłanki z art. 398⁹ § 1 pkt 1 k.p.c., gdyż ograniczył się jedynie do przedstawienia własnej oceny rozstrzygnięcia.

Skarżący nie wykazał również przesłanki przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania w postaci nieważności postępowania (art. 398⁹ § 1 pkt 3 k.p.c.), która miała się przejawiać tym, że pełnomocnik strony powodowej nie był należycie reprezentowany w postępowaniu przed Sądem pierwszej instancji, co skutkowało wydaniem wyroku w warunkach nieważności postępowania, z naruszeniem art. 379 pkt 2 k.p.c.

Uszło uwagi skarżącego, że skarga kasacyjna jest środkiem zaskarżenia od orzeczeń sądu drugiej instancji (art. 398¹ § 1 k.p.c.). Oznacza to, że dokonywana przez Sąd Najwyższy kontrola kasacyjna dotyczy stosowania prawa - procesowego i materialnego - przez sąd drugiej instancji. Sąd Najwyższy nie może zatem w ramach bezpośredniej kontroli kasacyjnej badać nieważności postępowania przed sądem pierwszej instancji. Uchybienia powodujące nieważność postępowania pierwszoinstancyjnego mogłyby natomiast stanowić przedmiot badania Sądu Najwyższego, mającego jednak charakter pośredni, w sytuacji, w której skarżący zarzuciłby sądowi drugiej instancji - w ramach podstawy z art. 398³ § 1 pkt 2 k.p.c. - naruszenie art. 386 § 2 k.p.c. (zob. postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 16 listopada 2006 r., II CSK 177/06, nie publ. oraz wyrok Sądu Najwyższego z dnia 7 marca 2012 r., II PK 154/11, nie publ.).

Taka sytuacja nie zachodzi jednak w rozpoznawanej sprawie, gdyż skarga kasacyjna nie zawiera zarzutu naruszenia art. 386 § 2 k.p.c.

Z tych względów odmówiono przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania (art. 398⁹ § 2 k.p.c.).

jw

I.n